

DOKUMENTARFILMENS FEM GRUNDFORMER

1) Den klassiske

- Fremlæggelse af et problem – og ofte også af en løsning
- Klart og simpelt struktureret
- Alvidende fortæller
- Stærkt styrende voice-over
- Billedsiden er mest illustrativ

2) Den observerende form

- Forsøg på at indfange den "rå virkelighed"
- Ingen fortæller, ingen voice over
- Fluen på væggen
- Fokus på "det levede liv", og de magiske /sigende øjeblikke
- Åben form (tilskueren gives lov til at konkludere selv)

3) Den poetiske

- Ingen historie som sådan
- Fokus på sanselige og poetiske sider af virkeligheden – frem for konkret historie
- Æstetik og musik er ofte det centrale

4) Den personlige form

- Subjektivt fortalt (instruktøren er ofte selv synlig) – selvfremsstilling
- Brug af filmiske virkemidler
- Fokus på den personlige historie
- Vi kommer tæt på det private

5) Den fiktive

- Nyere tendens, dog med rødder i 1960'erne
- Blanding mellem fiktion og fakta.
(Fx dramatiserede historiske begivenheder, der ikke findes filmoptagelser af. Dramadokumenter)
- Problemativering af sandhedsfremsstillinger